

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **T. D.**

skazanego z art. 258 § 3 k.k. i inne

w dniu 4 października 2023 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 26 października 2022 r., sygn. akt II AKa 91/22

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 10 listopada 2021 r., sygn. akt III K 29/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 października 2022 roku Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, sygn. akt II AKa 91/22, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego zmienił wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 10 listopada 2021 r., sygn. akt III K 29/21, który to uznał **T. D.** za winnego popełnienia przestępstw z art. z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.,

z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k., z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.. z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w ten sposób, że - w pkt I:

1. przyjął, iż czyn przypisany oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej został popełniony w okresie od lutego 2018 roku do 5 marca 2018 roku oraz od 12 kwietnia 2018 roku do 28 czerwca 2018 roku,
2. przyjął, iż przedmiotem przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt IX części dyspozytywnej (pkt VII części wstępnej) były 104 gramy kokainy i wymierzoną mu za ten czyn karę pozbawienia wolności obniża do 8 miesięcy,
3. stwierdził, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w pkt XII części dyspozytywnej utraciła moc;

w pkt II - w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok;

w pkt III - na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt I, II, III, IV, V, VI, X, XI oraz karę wymierzoną w pkt Ib niniejszego wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu T.D. łączną karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt IV - na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 19 listopada 2020 r. godz. 19:50 do 26 października 2022 r.;

w pkt V - zwolnił oskarżonego z kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu zaskarżył kasacją obrońca skazanego, zarzucając rozstrzygnięciu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

- I art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu

podniesionego przez obrońcę oskarżonego w apelacji zarzutu obrazy przepisów postępowania, a to:

1. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia wszystkich okoliczności i dokładnego określenia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku Sądu pierwszej instancji polegające na przyjęciu, że czyn ów popełniono w nieustalonym czasie w 2015 roku, na szkodę nieustalonych pracowników firmy windykacyjnej, której także nie ustalono, celem doprowadzenia do zaniechania egzekucji również nieustalonego długu od nieustalonej osoby,
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i w zw. z art 6 ust. 1 i 3 lit. d) Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez nieuwzględnienie przy ocenie wiarygodności dowodu z zeznań A.W. faktu, że co oskarżony i jego obrońca nie mieli na jakimkolwiek etapie postępowania możliwości zadania pytań temu świadkowi, mimo że jego oświadczenia - jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku - były jednym z trzech dowodów rozstrzygających o sprawstwie oskarżonego, zaś Sąd zobowiązany był zapewnić środki równoważące obronie brak realnej możliwości zwalczania wiarygodności oświadczeń dowodowych składanych przez świadka w postępowaniu przygotowawczym, czego nie uczyniono,
3. art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, fragmentaryczną i wybiórczą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, odniesioną w apelacji w sposób szczegółowo tam opisany do zeznań i wyjaśnień K.C. T. K., A. W., K. B., T. A. i D. K. oraz samego oskarżonego T. D., jak również materiałów z kontroli operacyjnej, jak również podniesionego w apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego, a to art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 258 § 3 k.k. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w niedostrzeżeniu, że do przypisania umyślnego uczestnictwa (a w konsekwencji także kierowania) w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym konieczne jest nie tylko posiadanie przez sprawcę wiedzy, że co najmniej jeden członek grupy posiada broń palną, ale także o tym, że broń, ta jest lub będzie wykorzystywana na potrzeby zorganizowanej grupy, a nie indywidualne potrzeby posiadacza

broni, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem doprowadziło do przeniknięcia do zaskarżonego wyroku uchybień, którymi dotknięty był już wyrok Sądu Okręgowego, determinując jego niezasadne utrzymanie w mocy w zasadniczej części,

- II. art. 434 § 1 k.p.k. poprzez uzupełnienie ustaleń faktycznych o niekorzystne dla T. D. ustalenie, że miał on świadomość wykorzystywania broni przez członków zorganizowanej grupy przestępczej do celów działalności grupy - mimo że ustalenia takiego nie poczynił Sąd pierwszej instancji i nie wywiedziono środka odwoławczego na niekorzyść oskarżonego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, determinując utrzymanie w mocy skazania za czyn z art. 258 § 3 w zw. z art. 258 § 2 k.k.

Podnosząc powyższy zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu o jakim mowa w dyspozycji przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k., zasadność kasacji jest oceniana z punktu widzenia skutecznego wykazania wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. albo naruszenia prawa i to o charakterze rażącym oraz przedstawienia przekonujących argumentów, że to uchybienie wywarło istotny wpływ na treść wyroku. Oba te warunki, tj. rażące naruszenie prawa i istotny wpływ na treść wyroku, muszą wystąpić łącznie, a brak jednego z nich determinuje uznanie kasacji za całkowicie bezzasadną.

Odnosząc się do pierwszego z przedstawionych zarzutów a dotyczących rzekomego zaniechania wyjaśnienia wszystkich okoliczności związanych ze zdarzeniem mającym miejsce w 2015 roku, kiedy to T. D. polecił K. C. ps. „M.” i T. R. ps. „R.” dokonać wymuszenia rozbójniczego na nieustalonych pracownikach

firmy windykacyjnej, działającej na terenie województwa (...) w ten sposób, że za pomocą gróźb pobicia mieli ich doprowadzić do zaniechania egzekucji długu od nieustalonej dotychczas osoby i tym samym dopuścić się przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k., należy stwierdzić, że Sąd II instancji prawidłowo ocenił zgromadzony w tym zakresie materiał dowodowy, jak i słusznie podzielił w tym zakresie ocenę Sądu I instancji co do rzeczywistej roli oskarżonego. Sąd II instancji, dostrzegając pewne niedoprecyzowania w zarzucie, nie uznał, i słusznie, że mają one charakter dyskwalifikujący. Można jedynie w tym miejscu wskazać, iż opis czynu i zachowania oskarżonego sformułowany w wyroku odpowiada wszystkim dyrektywom określonym w treści art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

Sąd prawidłowo ocenił, że w tej konkretnej sytuacji, popełnienie czynu zostało należycie udowodnione poprzez m.in. wyjaśnienia T. K. i K.C. bezpośrednich wykonawców „zlecenia”. Tym samym brak bardzo dokładnego określenie czasu i miejsca jego popełnienia oraz szczegółowych okoliczności zdarzenia, nie dezawuuje możliwości przypisania winy i wymierzenia stosownej kary sprawcy. Sąd w tym zakresie nie dopuścił się obrazy przepisów z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. Dochowane zostały w tym zakresie wszelkie standardy oraz nie naruszono norm procedury karnej.

W toku niniejszego postępowania Sąd I instancji oparł się na całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, wszechstronnie go rozważył i wysnuł logiczne wnioski, co szczegółowo zostało opisane w uzasadnieniu wyroku.

Argumenty podniesione w uzasadnieniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia stanowią jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu, opierającą się na odmiennej interpretacji wybranych dowodów i w oderwaniu od całości materiału dowodowego, jak i okoliczności ustalonych w toku postępowania.

W żaden sposób, kasator nie wykazał, że Sąd orzekający przy ocenie materiału dowodowego nie uwzględnił zasad logiki, wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 k.p.k.). W tej sytuacji nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd *ad quem* dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia.

Jak wskazano w uzasadnieniu orzeczenia Sądu II instancji wbrew

twierdzeniom obrońcy wyjaśnienia i zeznania K. C., T. K. oraz A. W. były wiarygodne, spójne, uzupełniające się i korespondujące z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym w tym m.in. nagraniami z kontroli operacyjnej.

Wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Sąd odwoławczy materiału dowodowego było wysnucie logicznych wniosków, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 258 § 3 k.k. Sąd Apelacyjny uznał ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji za trafne, a ocenę karnoprawną zachowania oskarżonego za właściwą. Odmienne i jedynie polemiczna argumentacja obrońcy, na korzyść oskarżonego, nie oznacza, że Sąd II instancji uchybił przepisom kodeksu postępowania karnego tj. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Analiza zaskarżonego wyroku dowodzi, że zarówno Sąd I Instancji, jak i Sąd odwoławczy oparły swoje rozstrzygnięcia o całokształt zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego, a swoje stanowisko należycie uzasadniły.

Trudno podzielić zaprezentowane w kasacji stanowisko, iż Sąd Apelacyjny, dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia w sposób nieprawidłowy rozważył podniesiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego i uznał za Sądem I instancji, że istnieje możliwość przypisania T. D. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 258 § 3 k.k., a tym samym dokonał błędnej wykładni końcowej części analizowanego przepisu prawa.

Sąd Apelacyjny prawidłowo ocenił materiał dowodowy, który w sposób niebudzący wątpliwości wprost wskazuje na T. D. jako współkierującego zorganizowaną grupą przestępczą. Relacje świadków nie pozostawiają wątpliwości, że T. D. podejmował wszystkie najważniejsze decyzje w ramach przestępczych struktur. Decydował o realizacji kolejnych przestępczych działań. Miał bezpośredni wpływ na wykonawców poszczególnych zleceń. Posiadał wiedzę na okoliczność innych przedsięwzięć podejmowanych w ramach jego grupy. Taki też był zakres jego imperium władztwa w odtworzonej strukturze przestępczej.

Tym samym Sąd Apelacyjny jedynie potwierdził prawidłowość procedowania w tym zakresie i podzielił pogląd, że szereg zgromadzonych dowodów (w szczególności wyjaśnienia i zeznania A. W., T.K. czy K. C.) w sposób

jednoznaczny wskazują na winę i sprawstwo T. D. Nie można w tym zakresie dostrzec jakichkolwiek uchybień prawnych, w szczególności art. 7 czy art. 410 k.p.k.

Chybiony jest również zarzut obrazy art. 434 § 1 k.p.k. podczas gdy w rzeczywistości to wbrew zarzutom autora kasacji, Sąd II instancji nie dokonał uzupełnienia ustaleń faktycznych, w tym niekorzystnych dla oskarżonego. Sąd odwoławczy nie ustalił jako pierwszy, że T. D. miał świadomość wykorzystywania broni przez członków zorganizowanej grupy przestępczej do celów działalności grupy. To za Sądem *a quo*, który prawidłowo ocenił w tym zakresie materiał dowodowy, w szczególności zeznania K.C. wskazującego, że T. D. miał pełną świadomość korzystania przez niektórych z członków zorganizowanej grupy przestępczej z broni palnej, jedynie potwierdził słuszność przyjętej kwalifikacji prawnej. Oczywiście dla Sądów I, jak i II instancji, w świetle doświadczenia życiowego, zasad logiki było stwierdzenie, że skazany jako sprawujący władzę nad członkami tej grupy miał nie tylko wiedzę ale i wpływ jakimi środkami przymusu posługują się „Jego” ludzie. Ustalenia w tym zakresie Sądu I instancji miały następnie wyraz w przyjętej kwalifikacji prawnej, znalazły całkowitą aprobatę Sądu odwoławczego, który nie dokonał w tych ustaleniach żadnej modyfikacji, tym bardziej - jak zaznaczono - na niekorzyść T. D.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17).

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońca skazanego we wniesionej kasacji w stopniu oczywistym nie wykazał, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji w formule kwalifikowanej, jako oczywiście bezzasadnej.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

JML

[ms]